

fra deres Agenter, at de nu havde solgt Skibene til den mexikanske Regering. Man kunde jo ikke benegte Rigtigheden af dette, men maatte dog drage det i Tvivl indtil videre. Der indhentes imidlertid saadanne Erklæringer baade fra Amerika selv, fra Skibets Kbhedere og Agenterne og fra vor Konsul i Mexiko, der undersøgte Sagen, at det viste sig, at det dog virkelig forholdt sig saaledes, at de havde solgt Skibene til Mexiko. Som Følge deraf vilde Guvernøren ikke lægge videre Ansvarligheder paa. Han gav dem altsaa Tilladelsen, de indtog deres Ladninger igjen og seilede bort den 21de Mai 1855. Imidlertid lede de Havari paa Veien igjen, i Særdeleshed Dampskibet „Franklin“, som først skulde gaa til New-York inden det maatte seile til Mexiko. Det led betydelig Skade og maatte anløbe Norfolk og Baltimore for at reparere, og der laa det temmelig længe, før det seilede af og kom først langt hen paa Sommeren til Mexiko, hvor det blev overtaget af den mexikanske Regering. Det andet Skib gik det ikke heldigere. Det skulde til en Havn San Blas, som ligger paa Vestkysten af Mexiko, men kom ikke længere end til Pernambuco, hvor det maatte underkastes en betydelig og langvarig Reparation, og kom først næste Sommer over til San Blas. Siden den Tid hørte man ikke Videre til disse Skibe, og hele Sagen syntes at være sovnet hen. Man havde al Grund til at tro, at den virkelig var glemt, men til Alles Forundring dukkede den op igjen efter en 5—6 Aars Forløb, nemlig 1860, da der stilledes Fordring om Erstatning dels for det Tretrænkende, der laa i, at man havde skudt, og dels ogsaa fra Butterfields Side for de Tab, han havde lidt. Vi svarede dem derpaa, hvad der laa saa nær, at vi havde gjort, hvad der baade var Ret og Pligt fra vor Side, og derpaa faldt Sagen bort igjen. Saaledes er det gaaet de 5 à 6 Gange, Sagen har været oppe siden første Gang. Man har bestandig søgt at møde Fordringerne derovre fra med Fornuftgrunde, og vi have, som sagt, svaret dem, at hvad vi havde gjort den Gang, var ganske i Overensstemmelse, med hvad Lovene gav os Ret til; vi have svaret dem, at det var aldeles stemmende med de almindelige Regler i Folkereetten, og viist dem, at det var aldeles i Samklang med de

Principer, som den amerikanske Regering selv bestandig havde fulgt, og som den med stort Held havde fulgt i Alabama-Sagen. Vi have endelig svaret dem, at de Forholdsregler, vi havde grebet til dengang i 1854, vare ikke alene godkjendte fra Amerikas Side, men at der endog var nogle af dem, der ligefrem vare tilbudte. Dertil hørte f. Ex., at vi kun skulde overtage Ladningen med Ret til ikke at udlevere den, inden vi selv erkjendte, at Omstændighederne vare saaledes, at det kunde forsvares. Det lykkedes os imidlertid ikke, hvor mange Forsøg der end blev gjort, at overbevise Amerikanerne; Fordringerne kom bestandig frem igjen og i stærkere og stærkere Grad. Naar man vil spørge om, hvor stor den Erstatning er, som for-dres, vil jeg sige, at den jo er voget bestandig. Da Sagen kom frem i 1866, ved den herværende amerikanske Gesandt Demann, stillede han den Fordring, at vi skulde give en Erstatning af 335,000 Dollars tillige med en Rente af 8 à 12 Procent, indtil Betalingen fandt Sted. De begrundede Fordringen paa, at vi skulde erstatte det Tab, de havde lidt ved, at de ikke havde kunnet effektuere Handelen, der, som de paa-staa, var sluttet allerede i 1854, og ved hvilken de skulde have 500,000 Dollars af den mexikanske Regering for disse Skibe. Da det imidlertid kom til Stykket, kunde Mexiko ikke udbetale dem Kjøbesummen i konstante Penge, men betalte derimod med Toldlicentser, der faldt saa betydelig, at de paaagjældende i Stedet for at faae det fulde Beløb, ikke fik mere end 330,000 Dollars, saa at altsaa hele Kjøbesummen var sat ned fra 500,000 til 330,000. Endvidere forlanges der, at vi skulle erstatte Reparationer paa Skibene, langvarige Reparationer, som de paa-staa, begrundede i, at Skibene ved det lange Ophold i Maanederne Marts og April havde lidt overordentlig af Orme, som havde boret sig ind i Træet. Det er uregtelig en stor Sum, der er Tale om. — Ved Siden af disse Forhandlinger var allerede temmelig tidlig Ønsket om en Voldgift kommet frem fra amerikansk Side, nemlig første Gang allerede i 1869. Men vi fandt imidlertid ikke den Gang, at der var tilstrækkelig Grund til at inblade os paa en Voldgift; man haabede, det maatte kunne lykkes dels ved For-handlinger her og dels ved Gesandtens Be-